

[K. Helveg Petersen.]

usikre over for. Vi kan jo sige, at de politiske bestræbelser hidtil har været centreret om at løse knaphedens problemer, men med den velstandsstigning, der trods de mangler, vi endnu har i samfundet, vitterlig er i gang, da vil de materielle problemer blive mindre og mindre, og der kan, når vi fastholder det sociale ansvar, skabes social trykthed for alle, men der er midt i alle disse bestræbelser, midt i velstandsstigningen skabt nye kulturelle problemer, og de må angribes med samme styrke, som man i sin tid angreb de sociale og økonomiske problemer, og med samme styrke, som man i dag med så megen kraft og iver angriber skatteproblemerne, for det gør man jo uopbørligt dag og nat.

Jeg udtrykker håbet om, at kulturministeren i næste folketingsår kan fremlægge synspunkter eller forslag, der viser, på hvilken måde samfundet kan skabe forudsætninger for løsningen af nogle af disse opgaver — for vi skal ikke tro, vi kan komme så forfærdelig langt — men nogle af de opgaver, der melder sig på hele dette brogede og mangoldige område.

Diderichsen: Andre, men lige så presserende opgaver her i tinget har gjort, at jeg ikke kunne nå frem til at forberede et indlæg af en så formfuldendt og indholdsrig karakter, som flere af de øvrige ordførere har glædet tinget med.

Jeg må nøjes med at fremsætte nogle generelle synspunkter med udgangspunkt i den omstændighed, at kulturministeren har ment at måtte udsætte fremsættelsen af lovforslag om kulturcentre. Jeg giver ministeren ret i, at der kan anføres gode grunde til en sådan udsættelse, for det første de nærmere undersøgelser af andre lovgivninger i kulturministeriet, som ministeren nævner i sin redegørelse, og for det andet — hvad jeg måske ville lægge endnu mere vægt på — andre lovgivninger uden for kulturministeriets område. Der tænker jeg navnlig på fritidslovgivningen, som ministeren også nævner. Det er jo et nyt moment, der er kommet ind i sagen, efter at kommissionen havde afgivet sin betænkning angående kulturcentrene, og det forekommer mig, at disse to områder er så nøje forbundet med hinanden, at det i grunden

ville være urimeligt at fremsætte lovforslag om kulturcentre, uden at det er indarbejdet i denne store og meget vigtige sammenhæng, som vi kalder for fritidslovgivningen, og som var til behandling her i tinget for nylig. Alene af den grund vil jeg erkende, at der foreligger sådanne momenter, som gør det rimeligt med en kortere udsættelse af denne lovgivning.

Jeg nævnedes dengang, ved første behandling af fritidslovgivningen, om det ikke var rimeligt — og jeg bad undervisningsministeren tænke på, om ikke det var rigtigt — at efterkomme kravet fra de to kommissioner om at nedsætte en bred fritidskommission, og jeg synes, at der er anledning til at gentage det synspunkt her i dag, idet man så også kunne indarbejde hele det materiale, det drejer sig om her, i en sådan kommissions arbejde, uden at det derfor behøvede at trække ud i evigheder med at komme til ende med forslag. Det er jo endnu et eksempel på, at grænserne for sagsområderne mellem undervisningsministeriet og kulturministeriet måske ikke er helt hensigtsmæssigt nok trukket op; i hvert fald bør det jo da ikke blive sådan, at det, at de hører under to forskellige ministerier, virker hæmmende for et helhedssyn på disse ting.

Derfor kan jeg altså gå ind for denne udsættelse, men også med understregning af, som flere ordførere har været inde på det, at det ikke må blive nogen permanent udsættelse, at den må blive så kort som muligt, fordi problemerne er alt for påtrængende til at kunne tåle lang udsættelse.

Hvis jeg så måtte sige et par bemærkninger om kulturcentertanken som sådan, det er jo den, der er udgangspunktet for denne debat, som jo ellers har haft tilbøjelighed til at fortabe sig i det mere almindelig kulturpolitiske. Selve navnet kulturcenter er jo, som mange har været inde på, ikke særlig heldigt valgt, fordi kulturcenter i sig selv siger både for lidt og for meget. Hvis man nu f. eks. ville foreslå, at man kunne kalde folketinget et kulturcenter, er der så noget til hinder for det? Det er blot et enkelt eksempel, som kan vise, hvor bøjeligt dette udtryk i virkeligheden er.

Men bortset fra disse betænkkeligheder med hensyn til navnet og hele spørgsmålet